

Περί Συγχώρεσης: “Ρίξτε το παλιό κατάστιχο μέσα στην φωτιά τής αγάπης” (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Νοεμβρίου, 2021

- Γέροντα, δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω εὐκόλα τοὺς ἄλλους.
- Ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ σὲ συγχωρῇ ὁ Χριστός;
- Πῶς δὲν θέλω, Γέροντα;
- Τότε, γιατί κι ἐσὺ δὲν συγχωρεῖς τοὺς ἄλλους; Αὐτὸ πρόσεξέ το πολύ, γιατί στενοχωρεῖ τὸν Χριστό. Εἶναι σὰν νὰ σοῦ χάρισε δέκα χιλιάδες τάλαντα κι ἐσὺ νὰ μὴ θέλεις νὰ χαρίσης στὸν ἄλλον ἕκατὸ δηνάρια. Νὰ λὲς μὲ τὸν λογισμό σου: «Πῶς ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἀναμάρτητος, μὲ ἀνέχεται συνέχεια καὶ ἀνέχεται καὶ συγχωρεῖ δισεκατομμύρια ἀνθρώπους, κι ἐγὼ δὲν συγχωρῶ μία ἀδελφή;».

Μία μέρα ἦρθε στὸ Καλύβι ἓνα παιδί ποὺ ἤξερα ὅτι εἶχε παρεξηγηθεῖ μὲ κάποιον καί, ἐνῶ ἐκεῖνος τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν συγχωρέση, αὐτὸς δὲν τὸν συγχωροῦσε. Κάποια στιγμή μοῦ λέει: «Κάνε προσευχή, Γέροντα, νὰ, μὲ συγχωρέση ὁ Θεός». «Θὰ κάνω προσευχή, τοῦ λέω, νὰ μὴ σὲ συγχωρέση ὁ Θεός». Ἀλλὰ ἐκεῖνο πάλι μοῦ εἶπε: «Θέλω, Γέροντα, νὰ μὲ συγχωρέση ὁ Θεός». «Ἄν δὲν συγχωρέσης, εὐλογημένη, ἐσὺ τοὺς ἄλλους, τοῦ εἶπα τότε, πῶς θὰ σὲ συγχωρέση ἐσένα ὁ Θεός;».

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ μακροθυμία δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. **Αὐτὴ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε.** Μία νύχτα πῆγε στὸ Κελλὶ τοῦ Πάπα-Τύχωνα ἓνας κοσμικὸς νὰ τὸν ληστέψη. Ἀφοῦ βασάνισε ἀρκετὰ τὸν Γέροντα -τοῦ ἔσφιγγε τὸν λαιμὸ μὲ ἓνα σχοινί-, εἶδε ὅτι δὲν ἔχει χρήματα καὶ ξεκίνησε νὰ φύγη. Τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, ὁ Παπα - Τύχων τοῦ εἶπε: «Θεὸς συγχωρέσοι, παιδί μου». Ὁ κακοποιὸς αὐτὸς πῆγε νὰ ληστέψη καὶ ἄλλον Γέροντα, ἀλλὰ ἐκεῖ τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία καὶ ὁμολόγησε μόνος του ὅτι εἶχε πάει καὶ στὸν Παπα - Τύχωνα. Ὁ ἀστυνόμος ἔστειλε χωροφύλακα νὰ πάρη τὸν Παπα - Τύχωνα γιὰ ἀνάκριση, ἀλλὰ ὁ Γέροντας δὲν ἠθελε νὰ πάη.

«Ἐγὼ παιδί μου, ἔλεγε, συγχώρεσα τὸν κλέφτη μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου». Ὁ χωροφύλακας, ὅμως, δὲν ἔδινε καθόλου σημασία στὰ λόγια του. «Ἄντε γρήγορα, Γέροντα, τοῦ ἔλεγε!

Ἐδῶ δὲν ἔχει «συγχώρησον» καὶ «εὐλόγησον». Τελικά, ἐπειδὴ ὁ Γέροντας ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί, τὸν λυπήθηκε ὁ διοικητὴς καὶ τὸν ἄφησε νὰ γυρίσει στὸ Κελλί του. Ὅταν μετὰ θυμόταν ὁ Γέροντας αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, δὲν μπορούσε νὰ τὸ συγχωρέσει στὸ μυαλό του: «Πά-πά-πά, παιδί μου, ἔλεγε, αὐτοὶ οἱ κοσμικοὶ ἄλλο τυπικὸ ἔχουν, δὲν ἔχουν τὸ «εὐλόγησον» καὶ τὸ «Θεὸς συγχωρέσει»!

- Γέροντα, τί εἶναι ἡ **μνησικακία**; Νὰ θυμᾶσαι τὸ κακὸ ποῦ σοῦ ἔκαναν ἢ νὰ αἰσθάνεσαι κακία γιὰ ἐκεῖνον ποῦ σοῦ τὸ ἔκανε;

- Ἄν θυμᾶσαι τὸ κακὸ καὶ λυπᾶσαι, ὅταν αὐτὸς ποῦ σοῦ τὸ ἔκανε πάη καλά, ἢ χαίρεσαι, ὅταν δὲν πάη καλά, αὐτὸ εἶναι μνησικακία. Ἄν ὅμως, παρὰ τὸ κακὸ ποῦ σοῦ ἔκανε ὁ ἄλλος, χαίρεσαι μὲ τὴν προκοπὴ του, αὐτὸ δὲν εἶναι μνησικακία. Αὐτὰ εἶναι τὰ κριτήρια, γιὰ νὰ ἐλέγξης τὸν ἑαυτὸ σου σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ἐγὼ πάντως, ὅ,τι κακὸ κι ἂν μοῦ κάνη ὁ ἄλλος, τὸ ξεχνῶ. Ρίχνω τὸ παλιὸ κατάστιχο μέσα στὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης καὶ καίγεται. Τότε μὲ τὸν ἀνταρτοπόλεμο, τὸ 1944, μία μέρα εἶχαν ἔρθει στὸ χωριό μας ἀντάρτες. Ἔκανε πολὺ κρύο. Εἶπα: «Τί θὰ ἔχουν νὰ φᾶνε; Θα ἔναι νηστικοί. Ἄς τοὺς πάω λίγο ψωμί». Ὅταν τοὺς τὸ πῆγα, μὲ πέρασαν γιὰ ὑποπτο. Οὔτε κἀν σκέφθηκα ὅτι στὰ βουνὰ κυνηγοῦσαν τὰ ἀδέλφια μου. Τί εἶπε ὁ Χριστός; «Ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας καὶ νὰ κάνετε καλὸ σ' αὐτοὺς ποῦ σᾶς μισοῦν».

(«Πάθη καὶ Ἀρετές», Λόγοι Ε΄, Ἰ. Ἡσυχαστήριον Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr)